

geloovigen in Christus geheiligd zijn, niet van nature, maar uit kracht van het genadeverbond, is niet problematisch en dubieus (vergelijk ook Hebr. 10:29).

3. Dat de ouders niet mogen twijfelen aan de verkiezing en zaligheid hunner vroeggestorven kinderen. Hier hebben zij dus zekerheid op grond van Gods Woord en de beloften des Heeren krachtens het verbond der genade".
Samenvattend krijgen we als Ds Feenstra's opinie in dezen het volgende:

1e. Iedere naar Gods ordening aan de kinderen der geloovigen bedienende doop is een volle, waarachtige doop.

2e. Alle kinderen der geloovigen zijn gelijkelyk in Gods verbond opgenomen.

3e. Alle kinderen der geloovigen ontvangen gelijkelyk Gods belofte en worden gelijkelyk geroepen om in 's Heeren wegen te wandelen.

4e. Deze aan allen gelijkelyk toe-komende belofte is de volle verbondsbelofte, „dus ook de belofte, dat de Heilige Geest het volle werk van Christus toepast“.

5e. Het in-Christus-geheiligd-zijn geldt gelijkelyk van alle kinderen der geloovigen, het duidt aan een verbondsrelatie, die niet „slechts“ uitwendige heilichheid is, die de inwendige heiliching niet buiten-sluit maar ook niet altijd insluit.

6e. Bij den doop in het verbond werkt God zijn praedestinatie uit, zoowel in verkiezing als verwerping, zoowel in zegen als in den vloek.

Zei ik teveel toen ik boven dit artikel „een uitdaging“ schreef en daarmee dit boek van Ds Feenstra typeerde?

Het is inderdaad een uitdaging aan de Gereformeerde Kerken, zóó te leeren op dit oogenblik.

Tot in den vorm toe is dit boek uitdagend!

Want als Ds Feenstra zich uitsprekt over het fijne puntje in den ganschen strijd n.l. over de belofte, dan poneert hij wat de synode in haar uitspraken en b.v. Prof. Ridderbos in maanden lang loopende artikelen als de groote zonde, de erge dwaling, de eigenlijke ketterij in de verbondleer signaleert — n.l. dat men nota bene durft beweren, dat alle gedoopte kinderen de belofte van den Heiligen Geest, die het volle werk van Christus toepast, inderdaad zouden „hebben“ — met grooten nadruk als een eigen uitspraak van de belijdenis, dus als confessioneel bindend!! — en hij laat den zin waarin hij dat doet n.b. cursief drukken!

En nu zullen we afwachten wat de gebonden Gereformeerde Kerken gaan doen.

Het wordt voor haar zeer critiek!

Ze hebben gezworen, dat ze om de wille des Heeren, vanwege de heilichheid van Gods huis, als pilaren en vastigheid der waarheid, een bepaalde opvatting van doop, belofte, verbond moesten afwijzen. Ze hebben gedankt dat de Heilige Geest hen zoo „kennelijk“ ook in deze kwesties in alle waarheid had geleid.

En nu springt één van haar kinderen, nog wel een ambtsdrager, naar voren en vaagt alles, wat zij als waarheid Gods vaststelden, weg en predikt luid en duidelijk — en dat nog wel in een boek, dat de eigen belijdenis dier kerken uitlegt, en zijn weg zoekt naar de jeugd en daardoor een reusachtigen invloed kan oefenen — en verkondigt de verworpen ketterij als hooge, heilige waarheid Gods.

Ja, wat zullen die kerken nu doen?

Zullen ze haar ja ja maken en haar néén néén?

Of zullen ze op den weg der dubbelzinnigheid, onwaarachtigheid en stijlloosheid nog verder voortgaan?

Voor dit dilemma staan zij.

Zal eenmaal de geschiedenis, of neen: de Heere zelf van deze kerken moeten zeggen:

Zij hebben, wat ze eerst als mijn waarheid verkondigden, later zonder protest, zonder ingrijpen, laten neerhalen en loochenen, aldus toonende dat zij niet meenden wat zij onder aanroeping van mijn heiligen Naam eenmaal uitspraken!

Indien de kerkelijke instanties thans niet ingrijpen, is hun gansche, reusachtige arbeid voor de handhaving van de leer, waaraan tientallen synodale vergaderingen zijn besteed, tot een ijdel en vreeselijk spel gemaakt, bewust en opzettelijk, en dat geschiedt dan door dezelfde menschen, die er zich zoo hevig voor hebben uitgesloofd en zoo vaak met het oog daarop hebben gebeden.

En wanneer over veertig jaar weer een strijd over verbond en doop in de gebonden gereformeerde kerken zal uitbreken — wat zeker zal geschieden als er nog eenig reformatorisch kerk- en waarheidsbesef in haar overblijft: acties als van de friesche predikanten en „Eenheid des Geloofs“ bereiden hem bewust of on-

bewust voor — dan zal de gansche synodale arbeid — men denke aan de lawine literatuur, welke van de officieele en officieuze synodale persen gleeft en glijdt — krachteloos worden gemaakt door deze opmerking:

„Door de feiten (rebus ipsis et factis — zei men in den Doleantietijd) is bewezen, dat alle synodale woorden, verklaringen, uitspraken van nul en geener waarde zijn. Men lette er slechts op, dat nog geen twee jaar na de definitieve vaststelling van de definitieve leer omtrent verbond en doop een der toenmalige predikanten, zonder een woord van protest te hooren of zelfs maar een berisping te ontvangen, verwierp wat de synode vaststelde en als goddelijke waarheid leerde wat de synode verwierp!“

En we vragen ons met ontzetting af: wanneer bereikt de kerkelijke immoraliteit bij de handhaving van leer en de oefening der tucht ooit haar hoogtepunt?

Ja, door het uitdagende boek van Ds Feenstra worden de gebonden Gereformeerde Kerken in een ernstige crisis geworpen!

En omdat we altijd voor haar het goede zoeken en nimmer tegen haar, maar steeds om haar en voor haar strijden, willen we ze op den ernst, op het onuitwijkbare van deze crisis wijzen.

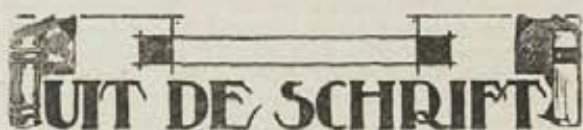
We kunnen daartoe niet veel doen. Maar wat mogelijk is zal geschieden.

We zullen een exemplaar van dit en het vorige nummer van „De Reformatie“ laten zenden naar den kerkeraad van Scheveningen, waarvan Ds Feenstra lid is.

Wij zullen eveneens een exemplaar van dit nummer laten zenden naar die classis 's-Gravenhage, waaronder de kerk, waartoe Ds Feenstra behoort, ressorteert.

En we zullen dat ook doen aan een aantal van de voornaamste kerkelijke bladen van „de overzij“.

En we zullen wachten op wat geschieden móet en zál, biddend of God die kerken nog, al is het laat, tot bezinning en bekeering moge leiden!

UIT DE SCHRIFT

SOUVEREINITEIT OVER ALLEN KRING.

Maar een iegelijk in zijn eigen orde.

1 Cor. 15:23.

Alle kring heeft, voorzover Gods Schepperswil hem vormde in soortverband, zijn eigen aard en natuur.

En alle kring, voorzover Gods Herschepperswil hem vergaderde in dienst- en ambtsverband, zijn eigen ordening en wet.

Maar over allen kring, hoe ook Gods kracht hem riep en schiep, gaat Gods ééne souvereiniteit.

Dit is het wat Paulus ons leert in het hoofdstuk, dat de historische kracht van Christus' verrijzenis ons teekent: 1 Corinthhe 15.

Wanneer de apostel teekent de effecten van Christus' paaschkracht, en toegekomen is aan de generale levendmaking als beneficie voor wie zijn „in Christus“, en als uiterste van die effecten, dan zegt hij: het gaat in den dag van 't Groot Réveil alles zeer ordelijk toe. Een ieder krijgt zijn plaats vóór of in 't hem toegewezen bataljon. En elk compareert op zijn eigenen tijd. Eersteling is Christus. Hij is niet maar de eerste in chronologische zin, doch eersteling naar Zijn bevoegdheid. Gods souvereiniteit beschikte Hem een plaats, die niemand Hem betwisten mag of ook met Hem deelen als gelijke. Op Paschen treedt Hij vooran; Hij omsloot de rij en dus ontsluit Hij haar. Daarna komen in Zijn parousie de in Hem beslotenen. Als Hij verschijnt in Zijn eerstelingenglorie, in de kracht van Paschen, die na zóóveel eeuwen eindelijk zich mag manifesteren in haar laatste publieke effect, dan komt de lange colonne der Zijnen Hem tegemoet, bijeenvergaderd van alle helen der aarde, van alle grafholen die nu meteen weer worden dichtgeworpen, en zij treden Hem tegen, dien zij als Eersteling zoo dadelijk kennen. Op Zijn parousie in den uitersten dag hebben ze moeten wachten. Want eerst hadden ze hier beneden hun dienst te volbrengen. En op dien voltooiden dienst heeft Hij gewacht, en moeten wachten, gelijk Hij trouwens zelf niet anders wilde. Want Gods souvereiniteit had voor allen elk te zijner tijd den dienst bepaald, die aan het Rijk te praesteeren wezen zou, ook had Hij hun getal bepaald en hun verschijnen successieel. Dus moest naar den wil van aller ééne Souverein de colonne der van 't graf ontbonden veteranen met den opmarsch wachten tot de tijd er wezen zou voor de Parousie.

Die tijd was zelf nu weer bepaald hierdoor, dat de som der soldaten naar den numerus clausus van de Vóórverordineering tot den laatsten man was aangeworven en in dienst gesteld en in 't vuur gebracht. Het koninkrijk heeft tot den laatsten dag zijn dag-orders uitgevaardigd. Daarom had de Souverein, dien de veteranen gediend hadden in hun (mobilitatie)-tijd ook voor de laatste verspreide troependeelen van

zijn legermacht nog een taak weggelegd. Zij zijn degenen, die nog leven, d.w.z. nog hier op aarde in den krijgslust zijn, als Hij verschijnt in zijn parousie. En als de bazuin dan klinkt, en het bevel: staakt het vuren afgekomen is, dan gaat het zóó: de veteranen komen eerst het graf uit, en melden zich bij den Archeeg, den Generaal. Dan komen, een ieder in zijn eigen bataljon immers, achter hen aan de soldaten, die er nog waren, toen de order vuren-staken afkwam. In een punt des tijds worden zij veranderd en zóó geplaatst vóór hunnen Generaal.

En dan zal Zijnerzijds de Generaal den Koning zoeken, God Almachtig, aller Souverein, en Hem de heele Koningsmacht voor alle eeuwen overdragen, de heerschappij en haar domein en haar domestieken. Zich-zelfen als hun Eerste inbegrepen, opdat God in allen alles zij.

Want over alle kringen is Hij de Souverein, en Hij alleen. Een iegelijk in zijn eigen bataljon, zóó komt de Weermacht thuis.

K. S.

KERKELIJK LEVEN

DE WEG TOT „HEREENIGING“

GEBARRICADEERD ALS NOOIT TEVOREN?

Men weet dat in den kring der Gereformeerde Kerken, nadat ze verlaten zijn door de volgelingen van dr. H. H. Kuiper-dr. J. Ridderbos, c.s., het leven niet stilstaat, ondanks de zware verzekeringen, dat 't tegendeel aan den dag zou treden. We hebben onze meningsgeschillen op enkele punten; en, zooals ik tegenover dr. Grosheide schreef: meningsgeschillen maken de scheur niet, dat doet alleen de hoogmoed, die kerkelijk binden gaat, opdat de „eigen haan“, die soms thuis een dikke deken over zijn kop krijgt, opdat hij vooral geen geluid make, althans in de KERK zou koning kraaien. Op en in de kerk kunnen sommige menschen alle gevoel-van-slappedanigheid afreageren.

Die meningsgeschillen vind ik daarom ook thans na de scheuring niet erg; als we elkaar maar willen vasthouden bij 't Woord. Dat enkele scribenten in den Toornvliet-stijl er wat om gnuiven, sla niemand uit den koers. Vinden ze bij ons geen meningsgeschillen, dan zeggen ze: 't is daar allemaal dictaat-koekoek-één-zang; het zijn volgelingen van meneer Zus en Zoo. Vinden ze wel meningsgeschillen dan zeggen ze: zie je wel, heb ik 't niet gezegd? Ze „hebben“ vaak „gezegd“ wat ze weersproken hadden.

Wanneer dan ook onze hooggeachte broeder ds Schelhaas, aan wien onze kerken en onze Hoogeschool heel veel te danken hebben, over de vraag, hoe wij in de vrije werkzaamheid der geloovigen in politiek opzicht hebben te handelen, een beetje vaker naar de remmen grijpt dan andere koetsiers, die met hem den wagen weer van de berghelling der hiërarchie naar het dal der kleine-luyden-in-gemeenschapsoverleg moeten rijden, dan wil ik graag naar hem luisteren, en ik zal hem geen enkelen keer extremist noemen.

Maar ik mag het wel eerlijk zeggen, als ik meen, dat hij het omgekeerde dreigt te bereiken van wat hij bedoelt.

Aanleiding daartoe geeft mij wat hij schrijft in Gereform. Kerkb. v. h. Noorden, 17 Jan. 1948.

Da Schelhaas stelt daar de vraag „Wat hebben ze gedaan?“ „Ze“ zijn ditmaal de synodocraten, in synode bijeen. En het „doen“, naar welks inhoud en betekenis een onderzoek wordt ingesteld, is: het doen van 1944, en volgende jaren: schorsen, afzetten, „avondmaal-ontzeggen, buiten het kerkverband plaatsen, uit de kerk werpen, nog wel in gevallen, waarin de persoon zelf ontkent, de kerk verlaten te hebben, en meer van dit alles: men kent de lijst der misdaden.

Voorop zij geplaatst, dat ds Schelhaas zijn best doet de synodocraten er van te weerhouden zijn artikel te misbruiken te hunnen gunste. Of hem dit gelukken zal, weet ik niet: ik betwijfel het. Maar feit is, dat hij hun duidelijk „een heele lijst van wandaden“ zegt te kunnen voorhouden: het recht b.v. van de kerken en van haar Koning met voeten treden; de schorsing reeds (laat staan: de z.g. afzetting) van (blijkbaar) ondergeteekende noemt hij „diep krenkend voor het hart van Gods volk“ en „God-onteerend“. Hij ziet ook voorts „dergelijke schanddaden“. De Toornvliet-Ridderbos-pers moet nu maar uitzoeken, hoe ze daarop reageert.

Niettemin blijkt ds Schelhaas over de beteekenis en de draagwijde van deze „schanddaden“ iets anders te denken dan velen onzer; anders ook dan de „vijftien“ uit de „vonnissen“ (den tekst ervan) hebben afgelezen. Da Schelhaas wil namelijk de „bedoeling“ van de schorsers en afzetters en uitwerpers óók in rekening gebracht zien. En die „bedoeling“ was zoo erg niet als velen toch maar constateeren omtrent de eigenlijke daad in-zich-zelf.

Hier komt dan de vraag aan de orde: of de vonnissen, zooals ze geredigeerd zijn, beteekenen, dat wij, die immers in de (door de synodes „geconstateerde“ „zonden“ gebleven zijn) nu ook volgens de logica dier vonnissen buiten het rijk van Christus gesloten